

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία!
Οὐέλκη Κόλλινς, μετάφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν).—Ἡ Λουομένη Χανούμισ-
σα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανούμ. (Συν. καὶ τέλος).—Τὸ μυστήριον τῆς νήσου
Πεκάνης, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Μέδωνα. (Συν. καὶ τέλος).

ἘΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἑκαταρίας 6, τῷ ἑξατερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἑθελίας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

Ὁ διδάσκαλος ἐφαίνετο δημηγορῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς του. (Σελ. 353).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ μετάφρασις Χηρλάμ:ιους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένου φύλλον].

Ἄλλ' ὅτε ὁ ἐρχόμενος ἐφάνη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ περιπτέρου καὶ ἀνεγνώρισε τὴν θαλαμηπόλον τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, τότε ἤσθάνθη ἀληθῆ ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν, τόσον ὀδυνηρὰ καὶ δυσάρεστος μοι ἐφάνετο εἰς τὸ ἐξῆς ἢ πηροῦσα ἐκείνης.

— Ἡμπορῶ νὰ σὲς ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν, δεσποινίς; ἠρώτησεν ἡ νεῆνις τε-

τραχημένη κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ συγκινημένη.

Ἡ δεσποινίς Χάλκομβ κατῆλθε τὰς ὀλίγας βαθμίδας, καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου παράμερα ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ἀπομείνας μόνος ἀνελογίσθη μετὰ θλίψεως, ἦν οὐδεμίαν λέξις δύναται ν' ἀποδώσῃ τὴν ἔρημον ἐν Λονδίῳ κατοικίαν μου, ἔνθα ἔμελλον νὰ διανύσω βίον ἀπομεινωμένον καὶ ἀπέλπιδα, ἡ δὲ ἀνάμνησις τῆς ἀγαθῆς γηραιᾶς μητρός μου, τῆς ἀδελφῆς μου, τῶν αἰσίων οἰωνῶν οὓς ἐξῆγον ἐκ τῆς ἐν Κώμπερλανδ διαμονῆς μου, ἰδέαι πᾶσαι πρὸ καιροῦ ἐξορισθεῖσαι τοῦ πνεύματός μου, δι' ὃ νῦν ἠσχυρόμην,

ἐπανῆλθον εἰς τὸν νοῦν μου μετὰ τῆς συγκινητικῆς ἐκείνης λύπης παλαιῶν φίλων παραμεληθέντων καὶ μακροθύμως συχωρούντων. Τί θὰ ἔλεγον ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, ὅτε θὰ μ' ἔβλεπον ἐπανερχόμενον, ἀφοῦ κατέλιπον ἡμιτελῆ τὴν ἀποστολήν μου, καὶ ὅτε θὰ τοῖς ἀπεκάλυπτον τὸ λυπηρὸν μυστικόν μου; Πῶς θὰ μὲ ὑπεδέχοντο αὐταί, ἃς ἄφησα φειδράς καὶ πλήρεις ἐλπίδων κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐσπερίδα, καθ' ἣν τὰς ἀπεχαίρετσα;

Καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ!... Ἡ ἀνάμνησις τῆς οἰκιακῆς ἐκείνης σκηνῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸν νοῦν μου, χωρὶς νὰ

μοί ένθυμίσθη τὸ ἐπεισόδιον τῆς εἰς Λονδῖνον ἐπιστροφῆς μου καὶ τὴν παράδοξον συνάντησιν. Τί ἐσήμαινε τοῦτο ἀρά γε; Μήπως ἦτο πεπρωμένον νὰ συναντηθῶμεν ἐκ νέου ἢ γυνὴ ἐκείνη καὶ ἐγώ; Τὸ τοιοῦτο ἄλλως τε δὲν ἦτο ἀδύνατον. Ἐγίνωσκον, ὅτι κατῴκειν εἰς Λονδῖνον. Εἶχα κάμει λόγον εἰς αὐτὴν περὶ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου πρὸ ἢ μετὰ τὴν παράδοξον ἐρώτησιν, ἣν ὑπὸ τὸ κράτος δυσπιστίας τινὸς διατελοῦσα μοὶ ἀπέτεινεν, ἐὰν ἐγίνωσκον δηλαδὴ πολλοὺς φέροντας τὸν τίτλον τοῦ βαρωνέτου. Λέγω πρὸ ἢ μετὰ, διότι τὸ πνεῦμά μου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἡσυχον, ὥστε νὰ ένθυμῶμαι ἀκριβῶς πότε.

Παρήλθον στιγμῆς τινες, ἕως οὗτου νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς ἐμὲ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀφοῦ ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον. Καὶ αὐτὴ ἐφκίνετο νῦν ὡσεὶ τεταραχμῆνη καὶ ἀδιάθετος.

— Συνεφωνήσαμεν περὶ πάντων τῶν ἀπαιτουμένων, κύριε Χαρτράϊτ, μοὶ εἶπεν. Ἐξηγήθημεν ὡς ἀληθεῖς φίλοι καὶ δυνάμεθα τώρα ἀμέσως νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν. Διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω εὐχρινῶς, σᾶς λέγω ὅτι ἀνησυχῶ διὰ τὴν Λαύραν. Μοῦ ἐμύνησε νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὴν χωρὶς ἀναβολῆν. Ἐμαθα ἐκ τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ὅτι τὴν ἐτάραξε πολὺ μία ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν τῇ ἔδωκε ἡ παιδαγωγὸς τῆς; Ἢ εἶνε βέβαια ἢ ἰδίᾳ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἐγὼ εἶπα νὰ τὴν φέρουν πρὸς αὐτὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἠρχόμεθα ἐδῶ.

Ἐν σπουδῇ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἔπαυλιν διὰ τῆς αὐτῆς ἀτραποῦ. Καθ' ὁδὸν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ δὲν εἶχε τι πλέον ἄξιον λόγου νὰ μοὶ εἴπῃ δι' ἐμὲ ὅμως ἡ συνδιαλέξις δὲν εἶχεν ἐξαντληθῆ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθον, ὅτι ὁ ἀναμενόμενος εἰς Δίμμεριτζ ἦτο ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, κατειχόμεν ὑπὸ πικρᾶς περιεργίας καὶ ὁρμῆς τῆς ζηλοτυπίας μὲ παρκεῖναι νὰ μάθω τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος. Οὐδέποτε ἴσως εἰς τὸ μέλλον θὰ μοὶ παρουσιαζέτο καταλληλοτέρα εὐκαιρία, ὅπως ἀποτείνω τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν διὰ τοῦτο ἀπετόλμησα νὰ τὴν ἀποτείνω, ἐνῶ ἐβαδίζομεν.

— Ἀφοῦ εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ εἴπητε ὅτι ἐξηγήθημεν, δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶπον, ἀφοῦ εἴσθε βεβία ὅτι ἐκτιμῶ τὴν ἐπιείκειάν σας, καὶ ὅτι ἐννοῶ νὰ ρυθμίσω τὴν διαγωγὴν μου συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας, δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω... (ἐδίστασα εἰς τί σημεῖον τοῦτο εἶχον μὲν συνειθίσει νὰ σκέπτωμαι ἐνδομύχως περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ μοὶ ἀπέβαινεν ἀλγεινότερον τὸ νὰ ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ιδιότητά του μνηστῆρος) ποῖος εἶνε ὁ κύριος ὅστις εἶνε ὁ μελλόνυμφος τῆς δεσποινίδος Φαίρλη;

Ἡ ἐπιστολή ἦν εἶχε λάβει ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀπησχόλει προφανῶς τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ διὸ ἀπήντησε βεβιασμένως καὶ ὡσεὶ ἀφηρημένῃ.

— Εἶνε πλούσιός τις κτηματίας, ἔχων κτήματα εἰς Χαμφίαρ.

Εἰς Χαμφίαρ!... ἐκεῖ ἐγεννήθη ἡ Ἄννα Κάδερικ. Λοιπὸν παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ Λευκοφόρος ἀνεμινύετο!... Ἦτο πεπρωμένον.

— Καὶ πῶς λέγεται; προσέθηκα προσποιούμενος πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἀταρξίαν καὶ ἀδιαφορίαν.

— Σὺρ Πέρισιβαλ Κλάυδ.
Σὺρ Πέρισιβαλ! Τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἄννης-Κάδερικ, τὴν ὑποπτον ἐκείνην ἐρώτησιν περὶ τῶν βαρωνέτων, οὐς τυχὸν ἐγνώριζον, εἶχον μόλις λησμονήσει μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ; ἀλλ' ἡ τελευταία αὐτῆς ἀπάντησις τὴν ἀνεκάλεσε πάλιν. Ἐσταμάτησα καὶ τὴν προσέβλεψα ἐν ἀπορίᾳ.

— Σὺρ Πέρισιβαλ Κλάυδ, ἐπανέλαθεν αὕτη νομίζουσα ὅτι δὲν ἤκουσα καλῶς.

— Εἶνε ἀπλῶς εὐπατριδὴς ἡ βαρωνέτος; ἠρώτησα μετὰ ταραχῆς, ἣν δὲν ἠδύναμην πλέον ν' ἀποκρύψω.

Ἐδίστασεν αὕτη πρὸς στιγμὴν πρὶν ἀπαντήσῃ, κατόπιν δὲ μετὰ τινος δυσαρρεσκείας εἶπε:

— Βαρωνέτος, ἐννοεῖται.

Γ'

Οὔτε λέξιν πλέον ἀντηλλαξαμεν μέχρι τῆς εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀφιξεῶς μας. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἀνήλθε πᾶσαντα ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἐγὼ ἀνήλθον εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, διὰ νὰ τακτοποιήσω πάσας τὰς εἰκονογραφίας τοῦ κυρίου Φαίρλη, ὅσας δὲν εἶχον ἀκόμη ἐπιδιορθώσει. Ἐκεῖ ἐν τῇ μονῶσει μοὶ μοὶ ἐπήλθον σωρηδὸν αἱ σκέψεις, ἅς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχον ἀποκρούσει καὶ αἵτινες καθίστων τὴν θέσιν μου ἀνυπόφορον.

Ἦτο λοιπὸν μεμνηστευμένη ἡ Λαύρα καὶ ὁ μέλλων σύζυγός τῆς ἐκαλεῖτο σὺρ Πέρισιβαλ Κλάυδ, εἶχε τίτλον βαρωνέτου καὶ τὰ κτήματά του ἔκειντο ἐν Χαμφίαρ.

Ἐπάρχουσι ἐν Ἀγγλίᾳ ἑκατοστὺες βαρωνέτων, πολυάριθμοι δὲ οἱ μεγάλοι κτηματῆαι οἱ ἔχοντες κτηματικὴν περιουσίαν ἐν Χαμφίαρ. Κατὰ τοὺς θεμελιώδεις τῆς λογικῆς κανόνας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὁ ἐλάχιστος λόγος, ὅπως συνδέσω τὸ ὄνομα τοῦ σὺρ Πέρισιβαλ Κλάυδ μὲ τὰς ὑποψίας ἅς ἐγένεον ἢ ἐρώτησις τῆς Λευκοφόρου. Καὶ ὅμως ἐνόμιζον ὅτι ὑπῆρχε δεσμός τις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης! Μήπως διότι συνεδύαζον τὴν Λευκοφόρον νοερῶς μετὰ τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ἧς δὲν ἠδύναμην πλέον τὴν ἀνάμνησιν ν' ἀποχωρήσω ἀπὸ τῆς Ἄννης Κάδερικ, ἀφ' οὗτο ἀνεκάλυψα τὴν δυσοίανον μεταξὺ τῶν δύο ὁμοιότητά; ἢ μήπως ἐνεκα τῶν συμβάντων κατὰ τὴν πρῶτην γεγονότων ἡμῶν τόσον καταβεβλημένος καὶ τεταραχμῆνος, ὥστε εὐθὺς ἐγινόμεν ἔρμαιον τῶν προλήψεων, ἅς ἡ φαντασία μου ἐπλαττεν ἐκ τῶν ἄλλως τυχαίων συμπτώσεων; Ἀγνοῶ ἀλλ' ἠσθανόμην ὅτι ἢ μετὰ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ συνδιαλέξις μου, ὅτε ἐπεστέφωμεν ὁμοῦ ἐκ τοῦ περιπτέρου, μοὶ ἐνεποίησε παραδόξον θλιψίν. Μ' ἐπίεζε τὸ προαίσθημα κινδύνου τινὸς ἀπροσδοκῆ-

του, κεκοιμημένου εἰς τὰ ἀνεξερεύνητα βάθη ἀγνώστου μέλλοντος. Ὡς νέφη συσσωρευόμενα εἰς τὸν θολὸν οὐρανὸν μυρίζονται ἀμφιβολίαί ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά μου. Ἐνόμιζον ἐμαυτὸν συνδεδεμένον διὰ παντὸς μετὰ σειρᾶς ἀπαισιῶν γεγονότων διὰ δεσμοῦ ἰσχυροῦ, ὃν οὐδ' ἢ προσεχῆς ἐκ Κώμπερλανδ ἀνχώρησις μου θὰ ἴσχυε νὰ διαρρήξῃ. Ὅσον δὲ σκληρὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ ὀδύνη, ἣν προήγειν ἢ οἰκτρὰ ἀποτυχία τοῦ ἀφρονος ἐρωτός μου, ὑπεχώρει καὶ ἐπραῦνετο ἐνεκα τῆς κυριευούσης τὸ πνεῦμά μου προσδοκίας περὶ τῆς πικτείνης ἐκείνης ἀπειλῆς, ἣν ὁ χρόνος ἐκράτει μετέωρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν.

Κατεγινόμην εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἀπὸ ἡμισείας ἤδη ὥρας, ὅτε ἤκουσα τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου μου κρουσμένην. Ἐφώνησα «ἐμπρός,» ἡ θύρα ἠνοιχθη καὶ πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν εἰσῆλθεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ.

Ἐφαίνετο ἠρεθισμένη καὶ τεταραχμῆνη. Ἐλάβε μίαν ἔδραν πρὶν ἐγὼ προφθάσω νὰ τῇ τὴν προσφέρω καὶ ἐκάθησε πλησιέστατα ἐμοῦ.

— Κύριε Χαρτράϊτ, μοὶ εἶπεν, ἤλπιζα ὅτι εἶχε τελειώσει διὰ σήμερον τοὺλάχιστον ἢ ἐπὶ τῶν λυπηρῶν αὐτῶν θεμάτων συνομιλία μας, ἀλλὰ δυστυχῶς ἤπατώμην. Μηχανορραφαὶ ἐπινοεῖδιστοι ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, διὰ νὰ ἐκφοβήσωσι τὴν ἀδελφὴν μου καὶ τὴν ἀποτρέψωσι ἀπὸ τοῦ μελετωμένου συνοικεσίου. Εἶδετε τὸ πρῶτ' ὅτι ἔστειλα τὸν κηπουρὸν νὰ ἐγχειρίσῃ μίαν ἐπιστολήν, ἣτις ἔφερεν ἐπιγραφὴν γεγραμμένην μετὰ παραδόξου γραφικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἀπευθυνομένην πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη;

— Μάλιστα.

— Ἡ ἐπιστολή ἐκείνη ἦτο ἀνώνυμος ἦτο κακοήθης ἀπόπειρα διαβολῆς τοῦ σὺρ Πέρισιβαλ Κλάυδ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀδελφῆς μου. Τόσον τὴν ἐτάραξε καὶ τὴν ἐπτόησεν, ὥστε πολὺ ἐκοπίεσα νὰ τὴν ἠσυχάσω, καὶ μάλιστα τώρα ἡ κατάστασις τῆς μοὶ ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἀφήσω, καὶ νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ σᾶς εὔρω. Γνωρίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶνε ὅλως οἰκογενειακοῦ χαρακτῆρος, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σᾶς συμβουλευθῶ, διότι δὲν δύνασθε σῆς ν' ἀναμιχθῆτε, νὰ λάβητε ἐνδιαφέρον...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινὶς Χάλκομβ! Καὶ ἀναμινύομαι, καὶ ζωηρότατον αἰσθάνομαι ἐνδιαφέρον πρὸς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς εὐτυχίης τῆς δεσποινίδος Φαίρλη ἢ τῆς ἰδικῆς σας.

— Χαίρω πολὺ, ἀκούουσα νὰ ὁμιλήτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἴσθε ὁ μόνος ἐδῶ παρὰ τοῦ ὁποῖου δύναμαι νὰ ἐλπίζω ἀγαθὴν συμβουλήν. Τὸν κύριον Φαίρλη οὐδὲ κἂν ὑπ' ὄψει τῶν λαμβάνω, ἐνεκα τῆς κακιστάσεως εἰς ἣν εὐρίσκειται καὶ τῆς φρίκης ἣν αἰσθάνεται πρὸς πάσας τὰς δυσκολίας καὶ τὰ ἀπόκρυφα, οἰκδῆποτε καὶ ἂν ὦσιν. Ὁ ἐφημέριός μας εἶνε ἀνθρωπος ἀγαθὸς καὶ ἀσθενοῦς χαρακτῆρος, ὅστις ἐκτὸς τῶν τυπικῶν καὶ ἀνκλωϊώτων καθηκόντων του δὲν ἐννοεῖ τίποτε. Μὲ τοὺς γείτονάς μας διατελοῦμεν εἰς σχέ-

σεις συνήθους τυπικότητας μὴ ἐπιτρέπουσιν νὰ δικτατζώμεν αὐτοὺς ἐν ὧρ δυσχερεῖς ἢ κινδύνου. Τοῦτο κυρίως ἐπιθυμῶ νὰ μάθω: ὀφείλω ἄρα γὰρ νὰ λάβω ἀμέσως ὅλα τὰ εἰς τὴν διάθεσίν μου εὐρισκόμενα μέτρα, διὰ ν' ἀνκαλύψω τὸν γράψαντα τὴν ἐπιστολήν; ἢ ἀπεναντίας ὀφείλω νὰ σταματήσω πᾶν διάδημα καὶ νὰ μεταβῶ αὐτίκον νὰ εὑρῶ τὸν δικηγόρον τοῦ κυρίου Φαίρλη; Τὸ ζήτημα εἶνε — ἴσως δὲ εἶνε ἀρκετὰ σοβαρὸν — ἂν πρέπει νὰ κερδήσω ἢ νὰ χάσω εἰκασίτεςσάρων ὧρων καιρὸν. Εἶπατέ μοι, κύριε Χαρτράιτ, τί φρονεῖτε; Ἐὰν δὲν εἶχον ἤδη ἀναγκασθῆ ἕνεκα λίαν ἀκροσφαλῶν περιστάσεων νὰ σὰς καταστήσω κοινωὸν τῶν ἀποκρούων διαλογισμῶν μου, ἢ τωρινὴ μόνησίν μου δὲν θὰ ἐδικαιολογεί ἴσως ἐπικρῶς τὸ διάδημα, τοῦ νὰ καταφύγω πρὸς ὑμᾶς. Ἀλλ' ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα καὶ μεθ' ὅσα συνέβησαν μεταξύ μας, δὲν ἐπραξά βεβαίως κακῶς λησμονοῦσα τὴν πρόσφατον τῆς φιλίας ἡμῶν χρονολογίαν...

Καὶ μοὶ διεβίβασε τὴν ἐπιστολήν. ἦτις ἄνευ τινὸς τυπικοῦ προοιμίου ἤρχιζεν ἀποτόμως ὡς ἐξῆς:

« Πιστεύετε εἰς τὰ ὄνειρα; Ἐλπίζω ὅτι πιστεύετε, διὰ τὸ καλὸν σας. Ἴδετέ τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή περὶ τῶν ὀνειρῶν καὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῶν (Γένεσις ΙΑ', 8, ΙΒ' 25. Δανιὴλ Δ', 18—25). Ἐποφελήθητε λοιπὸν ἐγκαίρως ἐκ τῆς εἰδοποιήσεως ἣν σὰς πέμπω.

» Τὴν περελθούσαν νύκτα, δεσποινὶς Φαίρλη, σὰς εἶδον καθ' ὕπνου. Ὀνειρευόμην, ὅτι εὐρισκόμην ἐντὸς ναοῦ πρὸς τὸ μέρος ὅπου γονυπετοῦσιν οἱ μεταλαμβάνοντες ἡμῖν ὀρθία παρὰ τὸ ἐν μέρος τοῦ θυσιαστηρίου, παρὰ τὸ ἕτερον ἵστατο ὁ ἱερεὺς, φέρων τὴν στολήν του καὶ κρατῶν τὸ εὐχολογίον του

» Μετ' ὀλίγον κατερχόμενοι ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου ἀφίκοντο, ὅπως τελέσωσι τοὺς γάμους τῶν, εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνὴ Ἡ γυνὴ εἶπε ὑμεῖς. Περιβέβλημένη τὴν ὠραίαν λευκὴν σπρικὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν μακρὸν λευκὸν πέπλον, ἐφαίνεσθε τόσο ἐυειδής, τόσο ἀγνή, ὥστε ἡ καρδία μου συνεκινήθη καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

» Ἦσαν δάκρυα οἴκτου, φιλάττη δεσποινίς, καὶ ὁ οὐρανὸς εὐλογεῖ τὰ τοιαῦτα δάκρυα ἀντὶ νὰ πέσωσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς ἐκεῖνα ἄτινα χύνει καθὲς καθ' ἑκάστην, μετεβλήθησαν εἰς δύο ἀκτῖνας φωτεινάς, αἵτινες βαθμηδὸν ἐξικοντιζόμεναι πρὸς τὸν ἀνδρα ἰστάμενον πλησίον ὑμῶν παρὰ τὸ θυσιαστήριον, ἐφθασαν μέχρις αὐτοῦ καὶ ἠγγισαν τὸ στήθος του. Αἱ δύο ἀκτῖνες τότε ἐκάμφθησαν καὶ ἐσχισμέναι δύο φωτεινὰ οὐράνια τόξα μεταξύ ἐμοῦ καὶ ἐκείνου. Τὸ βλέμμα μου τὰς παρηκολούθησε καὶ εἰσεχώρησε μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας του.

» Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνδρός, ὃν ἐμέλλετε νὰ νυμφευθῆτε, δὲν ἦτο ποσῶς δυσᾶρεστον. Οὐτε μεγαλόσωμος ἦτο οὔτε μικρόσωμος· τὸ ἀνάστημά του ἴσως ἦτο κατὰ τι ἀνώτερον τοῦ μετρίου ἦτο ἀνὴρ

ἀκακίος ἀκόμη, ζωηρός, ἀλαζῶν τὸ ἦθος. Ἐφάνετο ἔχων ἡλικίαν τεσσαράκοντα πέντε περίπου ἐτῶν. Ἦτο ὠχρός· τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου του καὶ οἱ κρόταφοὶ ἦσαν γυμνὰ τριχῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιτῆς κεφαλῆς του κόμη ἦτο μέλαινα καὶ δὲν περιεῖχεν οὐδὲ μίαν λευκὴν τρίχα. Ὁ πῶγων του ἦτο ἐξυρισμένος, ἀλλ' αἱ κρεμάμεναι ἐκ τῶν παρεῖων παραγκλιθίδες του ἦσαν πυκναὶ καὶ μέλαινα καθὼς καὶ ὁ μύσταξ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὠσαύτως μέλανες καὶ ζωηρῶς λάμποντες· ἡ ῥίς του ἦτο κανονικωτάτη καὶ εἰς γυναικίαν προσέτι μορφήν ἐμπρέπουσα. Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ τῶν χειρῶν του. Ἐκ διαλειμμάτων ἐταράσσεται ὑπὸ ζήρας καὶ ὀξείας βηχός· ὁσάκις δ' ἕνεκα τούτου ἔφερον εἰς τὸ στόμα τὴν λευκὴν καὶ λεπτοφυῆ χεῖρά του, ἐφαίνετο ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους αὐτῆς ἡ ὑπέρυθος οὐλὴ πλκίαις πληγῆς. Εἶνε ἄρα γὰρ ἀκριβὴς ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ ὄνειρου μου; Σεῖς γνωρίζετε τὸν ἀνδρα ἐκεῖνον, δεσποινίς Φαίρλη, καὶ δύνασθε νὰ εἴπητε ἂν τὸ ὄνειρον μετ' ἡπάτησεν. Ἀναγνώσατε τῶρα τί εἶδα ὑπὸ τὸ εὐχάριστον τοῦτο ἐξωτερικόν· σὰς ἱκετεύω, ἀναγνώσατε καὶ θὰ ἐννοήσητε.

» Τὸ βλέμμα μου ἠκολούθησε τὰς δύο φωτεινάς ἀκτῖνας, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἡ καρδία ἐκεῖνη ἦτο μαύρη ὡς ἡ νύξ, καὶ ἐπ' αὐτῆς μετ' ὑμῶν γράμματα γεγραμμένα διὰ χειρὸς τοῦ πεπτωκότος ἀγγέλου ἀνεγινώσκοντο τὰ ἐξῆς:—«Εἶνε ἄνευ οἴκτου καὶ ἄνευ ἐλέγχου· κατέστησε δυστυχῆ τὸν βίον ἄλλων πλασμάτων· θὰ καταστήσῃ δυστυχῆ ἐπίσης καὶ τὸν βίον τῆς γυναικός, ἦτις ἴσταται πλησίον του παρὰ τὸ θυσιαστήριον.»— Ἀφοῦ τ' ἀνέγνωσα, αἱ ἀκτῖνες ἀνυψώθησαν καὶ ἐστάματῆσαν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ εἶδα τὴν κεφαλὴν τοῦ δαίμονος γελῶντος. Αἱ ἀκτῖνες ἠλλάξαν διεύθυνσιν καὶ ἐστάματῆσαν ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ σου ὄμου, ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ εἶδα τὴν γλυκεῖαν μορφήν ἀγγέλου θρηνοῦντος. Διὰ τρίτην φορὰν αἱ ἀκτῖνες ἐκινήθησαν, καὶ ὡς ξίφος διήλθον μεταξύ ὑμῶν καὶ τοῦ ἀνδρός ἐκεῖνου. Ἀκολουθῶς κηθύνθησαν καὶ σὰς διεχώρισαν βιαίως ἀπ' ἀλλήλων. Ὁ ἱερεὺς ἀνεζήτησε ματαίως ἐντὸς τοῦ βιβλίου του τὰς διὰ τὴν τελευτὴν τοῦ γάμου εὐχὰς· αἱ σελίδες εἶχον ἀποσπασθῆ· ἔκλεισε τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔριψε μακρὰν αὐτοῦ μετὰ κινήματος ἀπελπισίας. Ἀφυπνίσθη τότε μετ' ὁφθαλμοὺς πλήρως δακρῶν· ἡ καρδία μου ἐπαλλε βιαίως, διότι ἐγὼ πιστεύω εἰς τὰ ὄνειρα.

» Πιστεύσατε καὶ σεῖς, δεσποινίς Φαίρλη! Πρὸς τὸ συμφέρον σας, σὰς ἱκετεύω πιστεύσατε ὅπως πιστεύω ἐγὼ! Ὁ Ἰωσήφ, ὁ Δανιὴλ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀκόμη ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ μνημονοῦμενοι, ἐξήγησαν ὄνειρα. Ἐρευνήσατε περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ ἀνδρός ἐκείνου μετ' ὑμῶν, πρὶν προφέρητε τὴν λέξιν ἣτις θὰ καταστήσῃ ὑμᾶς σύζυγόν του, σύζυγον διὰ παντός δυστυχῆ! Χρὶν ὑμῶν, καὶ οὐχὶ χάριν συμφέροντός τινος ἰδιοῦ μου,

σὰς καθιστῶ προσεκτικὴν. Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ πνοὴ ζωῆς εἰς τὸ στήθος μου, θὰ ἐνδιαφέρωμαι περὶ τῆς εὐτυχίας σας. Ὡς θυγάτηρ τῆς μητρός σας κατέχετε ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, διότι ἡ μήτηρ σας ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἡ μόνη, ἡ καλλίστη τῶν φίλων μου.»

Οὕτως ἐλήξεν ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἐπιστολή, ἣτις δὲν ἔφερε καμμίαν ὑπογραφήν. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ τις ἐκ τοῦ γραμμικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐπιστολῆς. Τὰ γράμματα, γεγραμμένα ἐπὶ χάρτου χαρταῦ, ἦσαν ἄνισκα, κεχαραγμένα ὑπὸ χειρὸς μὴ εὐσταθοῦς, φέροντα στίγματα μελάνης, ἄλλο τι γνώρισμα ὅμως ἐλέγχον τὸν γράψαντα δὲν ὑπῆρχεν.

— Αὕτη δὲν εἶνε ἐπιστολὴ ἀνθρώπου ἀγραμμάτου, εἶπεν ἡ δεσποινίς Χαλκομβ· εἶνε δὲ ἐξ ἄλλου βέβαιον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀσυνκρησίας τῆς ὅτι δὲν ἐγράφη ὑπὸ ἀτόμου ἀνήκοντος εἰς ἀνώτερον κοινωνικὴν τάξιν Ἡ φράσις, ἡ ἀνεφερομένη εἰς τὸ φόρεμα καὶ εἰς τὸν πέπλον τῆς νύμφης καὶ τινες ἄλλαι τῆδε κακείσε, μοὶ παρέχουσι τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι γυνὴ εἶνε ἡ γράψασα αὐτήν. Τί φρονεῖτε σεῖς, κύριε Χαρτράιτ;

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Ὅχι μόνον μοὶ φαίνεται ὅτι γυνὴ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἀλλὰ προσέτι ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς πρέπει νὰ εἶνε...

— Τεταραγμένον! δὲν εἶνε ἀληθές;... εἶπεν ἀμέσως ἡ δεσποινίς Χαλκομβ. Καὶ εἰς ἐμὲ πάραυτα ἐπῆλθεν ἡ αὐτὴ ἰδέα.

Οὐδὲν ἀπήντησα. Πρὸ μικροῦ, ἐνῶ ὠμίλου, τὸ βλέμμα μου εἶχε πέσει ἐπὶ τῆς τελευταίας φράσεως τῆς ἐπιστολῆς: «Ὡς θυγάτηρ τῆς μητρός σας κατέχετε ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, διότι ἡ μήτηρ σου ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἡ μόνη καὶ ἡ καλλίστη τῶν φίλων.» Αἱ λέξεις αὗται καὶ ἡ εὐλογος εἰκασία, ἣν ἐξέφρασα περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολήν ἀτόμου, ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦσαι εἰς τὸν νοῦν μου, μοὶ ὑπηγόρευσαν ἰδέαν, ἣν ἐφοβοῦμην κατὰ γράμμα νὰ ἐκφράσω καὶ ἐνταυτῶ δὲν ἤθελον νὰ τὴν τηρήσω ἀπόκρυφον. Ἡρχισα νὰ σκέπτωμαι, ἂν αἱ διανοητικαὶ μου δυνάμεις ἦσαν σάκι ἢ μήπως διέτρεχον κίνδυνον διαταραξέως. Ἐθεώρουν μονομακίαν τὸ ἀνάγειν πᾶσαν ἔτακτον περιστάσιν, πάντα ἀπροσδόκητον λόγον εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόκρυφον φυγὴν, εἰς τὴν αὐτὴν ἀπαίσιον ἐπιρροήν. Ἀπεφάσισα δὲ τὴν φορὰν ταύτην, διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ λογικὸν καὶ τὸ θάρρος μου, νὰ βρασιθῶ μόνον ἐπὶ ὠρισμένων ἀκριβῶς γεγονότων, καὶ ν' ἀπομακρύνω πᾶσαν εἰκασίαν ἐξαγομένην ἐκ τῶν ὀρθῶν κατὰ τὸ φαινόμενον συλλογισμῶν.

— Καλὰ θὰ κάμωμεν, εἶπον, ἀποδίδων τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ, νὰ μὴ παραλείψωμεν καμμίαν εὐκαιρίαν, δυναμένην νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολήν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ χάσωμεν καιρὸν. Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν ἐκ νέου τὸν

κηπουρόν περί τῆς γραίας, ἣτις τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν κατόπιν τὰς ἐρευνας μας εἰς τὰ περίεξ. Ἄλλ' ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον μίαν ἐρώτησιν. Πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπατε ὅτι ἐσκέπτεσθε ν' ἀποταθῆτε αὐριον, καὶ νὰ ζητήσητε τὴν γνώμην τοῦ δικηγόρου τοῦ κυρίου Φαίρλη. Δὲν δύνασθε νὰ πράξητε τοῦτο ταχύτερον; Διατί δὲν μεταβαίνετε πρὸς αὐτὸν σήμερον;

— Διὰ νὰ σὰς ἐξηγήσω αὐτό, ἀπάντησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, πρέπει νὰ σὰς ἀναφέρω λεπτομερείας τινὰς, σχετικὰς μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ γάμου τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἔκρινα ἐπάναγκες νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὸ πρῶτ'. Ἐν τῶν αἰτίων τῆς ἐλευσεως τοῦ σίρ Πέριβαλ Κλάυδ τὴν προσεχῆ Δευτέραν εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὅπως ὀρίσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου, περὶ ἧς μέχρι τοῦδε δὲν ἐλήφθη ἀπόφασις. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀποδίδει πολλὴν σημασίαν εἰς τοῦτο καὶ ἐπείγεται νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους.

— Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἔχει γνώσιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης; ἠρώτησα μετὰ συγκινήσεως.

— Οὔτε κἄν τὸ ὑποπτεύει· μεθ' ὅσα δὲ συνέβησαν σήμερον, δὲν ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην νὰ τῇ τῷ ἀνακοινώσω. Ὁ σίρ Πέριβαλ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του μόνον εἰς τὸν κύριον Φαίρλη, οὗτος δὲ, καθὼ κηδεμῶν τῆς Λαύρας, εἶνε πρόθυμος νὰ συγκατατεθῇ, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ ἴδιος. Ἐγραψε πρὸς τὸν ἐν Λονδίνῳ δικηγόρον τῆς οἰκογενείας μας κύριον Γίλμωρ. Ὁ κύριος Γίλμωρ, ὅστις εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν Γλασκώβη δι' ὑποθέσεις του, ἀπάντησεν ὅτι, κατὰ τὴν εἰς Λονδίνον ἐπιστροφὴν του σκοπεύει νὰ διέλθῃ καὶ νὰ διατρέψῃ ἡμέρας τινὰς ἐν Λίμμεριτς-Χάουζ. Θὰ ἔλθῃ αὐριον καὶ θὰ διαμείνῃ ἐδῶ, κατὰ τὴν διαμονὴν του δὲ ὁ σίρ Πέριβαλ θὰ ἐκθέσῃ πρὸς αὐτὸν τοὺς σκοποὺς του. Ἐὰν οὗτοι ἐγκριθῶσιν, ὁ κύριος Γίλμωρ θ' ἀπέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πάσας τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας πρὸς σύνταξιν τοῦ προικοσυμφώνου. Ἐννοεῖτε τώρα, κύριε Χαρτραίτ, διατί ἀναβάλλω εἰς αὐριον τὴν πρόθεσίν μου. Ὁ κύριος Γίλμωρ εἶνε ἀρχαῖος καὶ δεδοκιμασμένος φίλος τῆς οἰκογενείας Φαίρλη ἐπὶ δύο ἤδη γενεάς, καὶ ἔχω πάσαν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν...

Τὸ προικοσύμφωνον!... ἡ ἀπλή αὐτὴ λέξις ἤρκεσε νὰ μὲ βυθίσῃ εἰς ζηλότυπον ἀπελπισίαν, δηλητηριάζουσαν τὰς εὐγενεστάτας καὶ ἀγαθωτάτας τῶν διαθέσεών μου. Ἡρξισα ν' ἀναλογίζωμαι — εἶνε λυπηρὰ ἡ ὁμολογία αὕτη; ἀλλ' οὐδὲν ὀφείλω νὰ παραλείψω ἐκ τῶν φοβερῶν ἀποκαλύψεων, αἵτινες σήμερον μοὶ ἐπιβάλλονται — μετὰ φιλεκδικίου ἐλπίδος τὰς ἀρίστους κατηγορίας, ἃς ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ἐπέριπτεν ἐπὶ τοῦ σίρ Πέριβαλ. Ἄν ἡ ἄφρων ἐκείνη καταγγελία ἐπεθεβαίνοτο κἄπως ὑπὸ τῆς ἀληθείας, τί ἤθελεν ἄρα γε συμβῆ; Τί ἤθελε συμβῆ, ἂν ἐξηκριβοῦτο ἡ ἀλήθεια αὐτῆς, πρὶν ἢ

δοθῇ ἡ ἀπίσιος συγκατάθεσις καὶ συμφωνηθῶσιν ὀριστικῶς οἱ ὅροι τοῦ συνοικεσίου; Ἡθέλησα κατόπιν νὰ πείσω ἐμυτόν ὅτι αὐταὶ αἱ σκέψεις μου προήρχοντο ἐκ μόνης τῆς πρὸς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη ἀγνῆς ἀφοσιώσεώς μου. Ἄλλὰ τὴν πλάνην ταύτην οὐδέποτε ἀπεδέχθη ἐνδομύχως, καὶ δὲν ὀφείλω νῦν νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν ἐπιβάλω εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ μόνον αἶσθημα, ὅπερ μ' ἐνέπνεε τότε, ἦτο ἀκράτητος μίσος, ἦτο ἡ ἐκ τῆς ἀπελπισίας ὑπαγορευομένη ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐμελλε νὰ γείνη «σὺζυγὸς τῆς».

— Ἐὰν θέλωμεν κἄτι ν' ἀνακαλύψωμεν, ἐπανελάθον, ὑπέικων εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐπίδοξιν, πρέπει νὰ μὴ χάσωμεν οὔτε στιγμήν. Ἐπάναγκες κρίνω, νὰ ἐρωτήσωμεν ἐκ νέου τὸν κηπουρόν καὶ κατόπιν ἀμέσως νὰ ἐρευνήσωμεν εἰς τὸ χωρίον.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω εἰς τοῦτο, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐγειρομένη. Ἄς ὑπάγωμεν, κύριε Χαρτραίτ, ἃς ὑπάγωμεν ἀμέσως καὶ ἃς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν...

Ἔτεινον ἤδη τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀνοίξω τὴν θύραν, ὅτε διὰ μιᾶς ἐστραμάτησα ὅπως τῇ ἀποτείνω τὴν ἐξῆς οὐσιώδη ἐρώτησιν:

— Μία τῶν παραγράφων τῆς ἀνωνόμου ἐπιστολῆς περιέχει λεπτομερῆ περιγραφὴν χαρακτηριστικῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ σίρ Πέριβαλ Κλάυδ δὲν ἀναφέρεται, ἀληθῶς· ἀλλ' ἄρα γε συμφωνεῖ ἡ περιγραφή μετὰ τὸ ἐξωτερικόν του;

— Ἐντελῶς καὶ ἀκριβεστάτα, ὡς καὶ τὰ περὶ τῆς ἡλικίας του, διότι εἶνε τῷ ὄντι τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν.

Τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, ἐκεῖνος, ἐνῶ αὐτὴ ἦτο μόλις εἴκοσι καὶ ἐνός. Καθ' ἐκάστην γίνονται συνοικέσια δυσανάλογα ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν, ἡ πείρα δὲ ἀπέδειξεν ὅτι πολλακίς αὐτὰ εἶνε καὶ τὰ εὐτυχέστερα. Τὸ ἐγνώριζα· ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ ἀπλή αὐτὴ μνεῖα περὶ τῆς ἀνισότητος τῆς ἡλικίας τῶν μελλονύμφων ἔτι μάλλον παρώξυνε τὸ ἀκάθεκτον μίσός μου.

— Ναι, εἶνε ἀκριβεστάτη ἡ περιγραφή, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν ἀκόμη τὴν οὐλήν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, εἶνε τὸ ἔχνος τραύματος, ὅπερ ἔλαβεν ἄλλοτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν περιηγούμενος τὴν Ἰταλίαν. Βεβαίως, ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν, γνωρίζει καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ σίρ Πέριβαλ.

— Ἄν καλῶς ἐνθυμούμαι γίνεται λόγος ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ περὶ βηχός, ἐξ ἧς ἐκ διαλειμμάτων ἐνοχλεῖται.

— Ναι καὶ αὐτό εἶνε ἀληθές. Ὁ σίρ Πέριβαλ τὴν ἀψηφᾷ ὅμως, ἂν καὶ οἱ φίλοι του ἀνησυχῶσι κἄποτε δι' αὐτό.

— Ὑποβέτω ὅτι καμμία δυσάρεστος φήμη δὲν προσέβαλέ ποτε τὴν ὑπόληψίν του...

— Κύριε Χαρτραίτ!... Ἐλπίζω ὅτι δὲν εἴσθε τόσο ἀδικος, ὥστε νὰ ἐπιρραστήτε ἐκ τῆς ἀτίμου ἐκείνης ἐπιστολῆς!...

Ἡρυθρίασα, διότι συνησθάνθη ἐνδομύχως, ὅτι τοιοῦτό τι πράγματι συνέβαινε.

— Βεβαίως ὄχι, ἀπάντησα ψελλίζων. Ἄλλὰ τάχα δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα ν' ἀποτείνω τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν;

— Δὲν δυσχεροῦμαι, διότι μοὶ τὴν ἀποτεινέτε, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀφοῦ μοὶ παρέχει ἀφορμὴν νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ τῆς ἐξαίρετου φήμης, ἧς ἀπολαύει ὁ σίρ Πέριβαλ Κλάυδ. Οὐδ' ἐγώ, κύριε Χαρτραίτ, οὐδ' ἄλλος τις τῆς οἰκογενείας μας ἤκουσέ ποτε, νὰ ψιθυρίζηται τι τὸ ἐλάχιστον κατ' αὐτοῦ. Ἐξετέθη ὡς ὑποψήφιος καὶ ἐπέτυχεν εἰς δύο βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἂν καὶ ὁ ἀγὼν ἦτο σφοδρότατος, ἐξῆλθε δὲ ἀλώβητος ἐκ τῆς διπλῆς ταύτης δοκιμασίας. Ἐν Ἀγγλίῳ, διὰ νὰ κατορθώσῃ τις τὸ τοιοῦτο, πρέπει νὰ ἔχη φήμην καὶ ὑπόληψιν ἐπὶ λίαν στερεῶν βάσεων στηριζομένην.

Ἡνοῖξα τὴν θύραν, χωρὶς ν' ἀπαντήσω, καὶ τὴν ἠκολούθησα ἔξω. Δὲν μὲ εἶχε πείσει· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄγγελος αὐτός, ὅστις κρατεῖ τὰ οὐράνια κατάστιχα, ἂν κατήρχετο ἐξ οὐρανῶν, καὶ ἠνοιγε τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του πρὸ τῶν ἀσθενῶν ὀφθαλμῶν μου, δὲν θὰ μ' ἔπειθε περισσότερο.

Εὐρομεν τὸν κηπουρόν ἀσχολούμενον εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν του. Μάτην ὅμως τὸν ἠρωτήσαμεν· καμμίαν ἀπάντησιν ὅπως οὐν ἀξιόλογον δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῆς ἀδιαδύτου αὐτοῦ ἠλιθιότητος. Ἡ γυνή, ἡ ἐγγχειρίσασα πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν, ἦτο γραία. Οὔτε λέξιν δὲν τῷ εἶπε, καὶ ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς διευθυνομένη πρὸς μεσημβρίαν. Αὐτὰ μόνον ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν παρὰ τοῦ κηπουροῦ.

Τὸ χωρίον ἐκεῖτο πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἐπαύλεως· ἐκεῖ δὲ διηυθύνθημεν κατόπιν.

ΙΑ'

Ἐξηκολούθησαμεν τὰς ἐρευνας μας εἰς τὸ χωρίον μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς, ἐρωτῶντες διάφορα ἄτομα παντός εἴδους καὶ πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Τρεῖς τῶν κατοίκων μᾶς ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶδον τῷ ὄντι τὴν περὶ ἧς ἐπρόκειτο γυναίκα· ἀλλ' ἐπειδὴ οὔτε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐγίνωσκον, οὔτε συνεισέφερον πρὸς ἀλλήλους, ὡς πρὸς τὴν διευθυνσιν ἣν ἠκολούθησε τὴν στιγμήν καθ' ἣν διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν εἶδον, αἱ τρεῖς αὐταὶ ἐξαίρεσεις τοῦ κανόνος τῆς ἀγνοίας δὲν μᾶς παρέσχον καμμίαν ἐξαιρετικὴν συνδρομήν.

Ἀκολουθοῦντες τὰς ἀνωφελεῖς ἐρευνας μας εὐρέθημεν κατὰ τύχην εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ χωρίου, ὅπου ἔκειτο τὰ ἱδρυθέντα ἄλλοτε παρὰ τῆς κυρίας Φαίρλη χωρία. Ἐνῶ διηρχόμεθα τοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων, ἐξέφρασα τὴν γνώμην ὅτι καλὸν θὰ ἦτο ἴσως νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν διδάσκαλον, ὅστις, ὡς εὐλόγως ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του ὑπέθετον, θὰ εἶχε τὴν ὀλιγώτερον ἀμβλείαν διάνοιαν ἐξ ὅλων τῶν κατοίκων τῶν περιχώρων.

— Πολὺ φοβοῦμαι ἀπάντησεν ἡ δε-

τιον μεταξίνον πλήρες χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε μικρὸν τι καὶ κομψὸν ἐκ χαλυβός κλειδίον. Ὁ Τοβίας ἐστερεῖτο ἀπολύτως χρημάτων ἐσκέφθη λοιπόν, ὅτι τὸ χρῆμα τοῦτο μέγਾਲως θὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν φυγὴν του καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ πύου ἔριψε τὸ χῶμα εἰς τὸν λάκκον, ὅπερ τὸ κατεπίτησεν, ἐπανεφέρε πάλιν τὰ τεμάχια τῆς χλόης εἰς τὴν θέσιν των, καὶ διεσκόρπισεν ἀλλοχοῦ τὸ ὑπολειφθέν χῶμα. Ἀκολουθῶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν λέμβον, ἀνύψωσε τὰ ἰστία καὶ ἀπευκλύδθη τοῦ φοβεροῦ τούτου τόπου ἀνευ τοῦ θησαυροῦ, κατέχων ὅμως τὸ μυστικὸν τῆς νήσου τῆς Πεκάνης, τὸ ὁποῖον εἰς οὐδέναν ἐμαρτύρησεν ἄνθρωπον, ἔκρυψεν ὅμως βαθεῶς εἰς τὸ στῆθός του.

Ὁ πλοῦς αὐτοῦ ὑπῆρξε μικρὸς καὶ κοπιώδης, τὰς ὀλίγας ζωοτροφίας τὰς κατεβρόχθισεν ἐν τῷ μεταξὺ ἐντελῶς, καὶ ἐπὶ τέλους ἤρχησε νὰ πεινᾷ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πλήρους ἀγωνίας ἡμερῶν τούτων οὐδεμίαν ἀπήντησεν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, ἀλλὰ μόνον ἀλλιγάτορας, θλακσσίους ὄφεις καὶ ἄλλα τέρατα. Ἐπὶ τινος μέρους αἱ ὄχθαι τῆς λίμνης ἐπλησίαζον πολὺ πρὸς ἀλλήλας καὶ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν κλαμῶνες ἐψυχνον σχεδὸν ἀλλήλους. Στενὴ τις φυσικὴ διώρυξ διήρχετο ἐν τῷ μέσῳ τούτων, ἣν διελθὼν ὁ Τοβίας, εὗρέθη εἰς ἑτέραν τῆς λίμνης εὐρυνσιν.

Πρὸς βορρᾶν ἀνηγείροντο κατάφυτοι λόφοι ἐκεῖ πρέπει ἡ φύσις τῆς ὄχθης νὰ ἦν ὀλιγώτερον τεματώδης. Ὁ νέος διηύθυνε τὴν λέμβον του πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐντὸς τεταχῶδους τινὸς ποταμοῦ, ἑτέρως τινὸς ἰλυώδους λίμνης, ἀκολουθῶς διὰ τινος λαβυρίνθου στασίμων ὑδάτων, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους κατέληξεν ἐπὶ τινος ἔργου ἀνθρωπίνης χειρός, δηλαδὴ ἐπὶ τινος ἀξέστου χθαμαλῆς γεφύρας ξυλίνης, ἣτις καὶ ἐμπόδισεν αὐτῷ τὸν περαιτέρω πλοῦν. Ὁ Τοβίας κατεβύθησε τὸ πλοιαρίον του ἐντὸς βαθέως τινὸς ἔλους, φροντίσας νὰ ἐξαφανίσῃ πᾶν ἔχνος αὐτοῦ. Ἀκολουθῶς πορεία κοπιώδης πολλῶν ἡμερῶν τὸν ἔφε-
 ρεν ἐπὶ τέλους ἐνώπιον οἰκίας τινός, ἐν τῇ ὁποίᾳ κατῴκει ἀγαθὸς τις Γάλλος, χρηματὶσας ποτὲ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, μετὰ τῆς συζύγου καὶ ὀλίγων τινῶν μαύρων δούλων. Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἐδέχθησαν φιλοφρόνως τὸν μικρὸν ὀδοιπόρον, τὸν περιποιηθήσαν ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας καὶ ἀκολουθῶς ἔδειξαν αὐτῷ τὸν δρόμον, ὃν ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ. Διὰ τῆς Ὀπελούζας ἔφθασεν εἰς τὴν παρὰ τὸν Μισσιτσιππὴν Πλακεμίνην, καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου ἀνευ κινδύνου εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ἔνθα εὗρε συμπατριώτην τοῦ τινὰ, ὅστις τὸν ἐσύστησεν εἰς τι γερμανικὸν πλοῖον.

* *

Δεκαετηρὶς ὀλόκληρος παρήλθεν ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρω ἐκτεθέντος συμβεβηκότος καὶ ὁ νυχτόπαις Τοβίας ἐγένετο ἰκανώτατος

ναύκληρος, ὅστις ἐξετέλεσε μακρὰ ταξείδια πρὸς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν καὶ ἄλλους μαμακρυσμένους τόπους!

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τοῦτο δὲν ἤλθε πρὸς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην. Τὸ φρικῶδες γεγονός τῆς νήσου τῆς Πεκάνης ἐνεφανίζετο αὐτῷ ὡς φοβερόν ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἐνίστε τῷ ἐνέπνεε καὶ φόβον τινά. Τότε σκεπτικὸς ἐξήταξε τὰ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φρικῶδους ἐκείνης σκηνῆς ὑπολειφθέντα αὐτῷ σημεῖα τὸ μεταξίνον τοῦ πειρατοῦ βλαάντιον καὶ τὸ κομψὸν ἐκ χαλυβός κλειδίον, τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀνήκειν εἰς τὸ κιβώτιον. Τὸ οὐχὶ ἀσῆμνον τοῦ βλακντίου χρηματικὸν ποσὸν εἶχε πρὸ πολλοῦ δαπανήσει. Ἐπειδὴ ἦτο ἰκανὸς ναυτικὸς ἐκέρδιζε μὲν ἀρκετὰ, οὐδὲν ὅμως τῷ ἔμενε, διότι συν-
 ετήρει καὶ τὴν γραιὴν μητέρα του.

Ἦλθεν ὅμως τὸ ἔτος 1832. Ἠράσθη τότε ὠρκαίς τινὸς νεανίδος, ἣτις ἐπίσης μὲν τὸν ἠγάπησεν, ἀπήτησεν ὅμως παρ' αὐτοῦ ὅπως παραιτήσῃ τὸν ναυτικὸν βίον καὶ νὰ προρακευάσῃ ἀσφαλῆς μέλλον ἐν τῇ στερεῇ, πρὶν τὴν συζευχθῆ. Τοῦτο τῷ ἦτο σχεδὸν δύσκολον, ἐνεθυμήθη ὅμως ὁ ἐρωτευμένος νεανίας, ὅτι πρὸς τοῦτο ἐπαρκεῖ ὁ θησαυρὸς τοῦ πειρατοῦ, ὅπως διὰ μιᾶς γείνη πλοῦσις καὶ καταβάλλῃ πάντα τὰ προσκόμματα, ἅτινα ἐπέφερον δυσκολίας εἰς τὸν ἔρωτά του. Ὅθεν ἐμπιστευθεὶς τὸ μυστήριόν του πρὸς τὴν ἐκπληκτὸν νεανίδα, τὴν παρεκάλεσε νὰ ἔχη ὑπομονὴν ὀλίγους τινὰς εἰσέτι μῆνας.

Ἀπάσας αὐτοῦ τὰς οικονομίας, ἣτοι ἑκατοντάδας δολλαρίων συλλέξας, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην ἐντεῦθεν ἐπορεύθη πρὸς δυσμὰς, πρὸς τινὰ μικρὸν προάλιον τόπον, ἔνθα ἠγόρασε μικρὸν λέμβον, διὰ τῆς ὁποίας, ἔλεγε, ὅτι θέλει νὰ θηρεύσῃ περὰ τὴν ἀκτὴν καὶ ἐντὸς τῶν νήσων καὶ λιμνῶν τῆς περιχώρου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἠγόρασε πυριβόλον, πυρίτιδα καὶ ἀρκούσας ζωοτροφίας.

Ὁ τυχοδιώκτης μὲν, χωρὶς νὰ ἐμποδισθῇ καθ' ὅδον ὑπὸ τῆς θήρας, ἐπλευσε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ποταμὸν Μαρμεντοῦν καὶ ἀνῆλθε διὰ τούτου πρὸς τὴν ὁμώνυμον λίμνην, ἣτις τὴν αὐτὴν ἐνέπνεε φρικὴν ὅπως πρὸ δέκα ἐτῶν.

Μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις ἐπὶ τέλους ὁ Τοβίας ἀνεύρε τὴν νῆσον τῆς Πεκάνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξηπλοῦντο οἱ κλάδοι τοῦ γηραιοῦ δένδρου. Μὲ πάλλουςιν καρδίαν ἀνῆλθε κρατῶν πτόον πρὸς τὴν κορυφὴν καὶ ἤρχησε νὰ ἀνσκαπέτῃ τὴν γνωστὴν αὐτῷ θέσιν.

Ταχέως ἐχώρει ἡ ἐργασία καὶ αἰφνιδίως ὁ ἀνορύττων ἐξήγαγε μετὰ τοῦ χῶματος καὶ ὅστᾳ. Ὁ Τοβίας ἐφρικίσεν. Ἴδου καὶ ἡ συντετριμμένη κεφαλή τοῦ πλοιαρίου Λαφίττου! Ὑποκάτω ἐνεφανίσθη τὸ σιδηροῦν κιβώτιον, ὅστις τὸ περίβλημα πρὸ πολλοῦ εἶχε καταστραφῆ. Ὁ νεκρὸς ναύκληρος ἐξήγαγε ἐκ τοῦ λάκκου τὸ εὔρημά του καὶ προσεπάθησε διὰ τοῦ μικροῦ κλειδίου νὰ ἀνοίξῃ τὸ κλεῖθρον, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοὺς κόπους κατώρθωσε.

Καὶ ἰδοὺ ἐνώπιόν του εὗρίσκετο ἡ λεία τοῦ κακούργου, ἧς ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ νόμιμος κάτοχος. Ἐντὸς ὑπῆρχον εἴκοσι καὶ τέσσαρες κύλινδροι ἐκ δουβλωνίων, καὶ δέκα ἐξ ἑξ ἄλλων χρυσῶν νομισμάτων. Πολυτιμώτερα ὅμως ἦσαν ἄλλα ἀντικείμενα, ἦτοι κοσμήματα διάφορα, καὶ μικρὸν ἀργυροῦν κουτίον, περιέχον διάφορους πολυτίμους λίθους, ἐξαχθέντας κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ διαφόρων κοσμημάτων.

Ὁ Τοβίας οὕτω ἐγένετο πλούσιος ἐπρεπεν ὅμως ἀκινδύνως καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπως συζευχθῆ τὴν ἀγαπητὴν αὐτῷ νεανίδα.

Ἐπλήρωσε καὶ πάλιν τὸν λάκκον, ὅστις δὲν ἦτο πλέον θησαυροφυλάκιον ἀλλὰ ὁ τάφος τοῦ πειρατοῦ, καὶ ἐγκατέλιπε τὴν νῆσον Πεκάνην καὶ τὴν λίμνην Μαρμεντοῦν.

Κατὰ τὴν εἰς Νέαν Ὀρλεάνην ἀφίξιν του τυχαίως συνήντησε ναύτην τινά, ὅστις ὑπῆρξε μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ Οὐρανία. Ὁ ἀνὴρ οὗτος διηγήθη αὐτῷ, ὅτι μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ πλοιαρίου Λαφίττου ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ διχόνοια μεταξὺ τῶν πειρατῶν. Τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἀντωνίου τοῦ μαζοῦ ἐχρησιμοποίησε τὸ πλήρωμα τῆς Οὐρανίας καταλληλὸν τινὰ εὐκαιρίαν, ὅπως δραπετεύσῃ ἐκ τοῦ πειρατικῆς πλοίου, ὅτε ἀπέθανεν ὁ μάγειρος καὶ ἕτερός τις ναύτης, οἱ ἐπίλοιποι ὅμως ἐσώθησαν.

Ὡς ὁ Τοβίας ἀκολουθῶς ἐπληροφόρηθη, διεδίδοντο ἐν Αρούσιανίᾳ αἱ παραδοξότεραι φήμαι περὶ τοῦ πλοιαρίου Λαφίττου. Τινὲς δυσχυρίζοντο ὅτι τὸν κατεβρόχθισαν ἀλλιγάτορες ἐντὸς τῶν τεματῶν ἕτεροι δὲ ὅτι τὸν ἐφόνευσαν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ πειραταὶ ὑπῆρχον ὅμως καὶ ἄλλοι, οἵτινες πονηρῶς μειδιῶντες, ἐβεβάζον, ὅτι ὁ φοβερός πειρατὴς διὰ θαυμασίας πονηρῆς συλλέξας πλοῦτη μέγιστα ἐγκατέλιπε τὸν πειρατικὸν βίον καὶ ὅτι εὗρίσκεται ἐν Παρισίσις ἢ Λονδίνω φέρων ἄλλο ὄνομα.

Ὁ νεκρὸς ὅμως Γερμανὸς ἐγνώριζε καλ-
 λίτερον τούτων.

Χαίρων ἄκραν ὑγείαν ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἔνθα συζευχθεὶς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του ἔζησεν εὐτυχῆ καὶ πλούσιος διὰ τῆς περιουσίας, ἣν ὠφείλειν εἰς τὸ φρικῶδες γεγονός τῆς νήσου τῆς Πεκάνης, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας μετὰ τὸν θάνατόν του μέγα μέρος ἄφησε δι' ἀγαθοεργίας.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

BIS TA

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΜΠΡΑΒΟΣ

τὸ ἄριστον καὶ ἱστορικὸν ἔργον τοῦ διασῆμου Ἀμερικανοῦ μυθιστοριογράφου ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΟΥΠΠΕΡ, ἐν ᾧ δι' ἐπαγωγῆ καὶ ζωηροῦ ὕψους ἐκτυλίσσονται αἱ φοβεραὶ καὶ μυστηριώδεις σκηναὶ τῆς Ἐνετίας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο μεταφράσθη εἰς πάσας τὰς ἐρωπαϊκὰς γλώσσας.

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ 7